

exekučne zabavená a pod čís. E IV 2446/34 okr. súdu v N. Z. pod zátvor vzatá a že bola odovzdaná do držby vymenovanému vnútenému správcovi. Treba preto tohoto vnúteného správcu považovať za držiteľa zabavených a pod zátvor vzatých vecí. Tieto veci boli síce ponechané u obžalovaného, ale vnútený správca tým, že veci boli ponechané u obžalovaného, sa ich držby nevzdal, ale veci tieto ďalej držal, takže jedine on mohol nimi disponovať.

Trestný zákon v § 368 tr. z. poskytuje ochranu proti svojmocným opatreniam s predmetmi zabavenými, alebo pod zátvor vzatými. Poneváž obžalovaný zabavené a pod zátvor vzaté predmety svojmocne odpredal a výťažok spotreboval, odňal ich týmto konaním z držby vnúteného správcu, ktorý bol oprávnený nimi disponovať, a dopustil sa preto, ako vrchný súd správne uznal, prečinu podľa § 368 tr. z.

Námietky obžalovaného, že bol vlastníkom nemovitostí, z ktorých zabavená a pod zátvor vzatá úroda pochádzala, pokiaľ nemovitosti od P. D. kúpil, trebaže nemovitosti v dobe zátvoru neboli naňho pozemnoknižne prevedené, a že oddelením plodov od nemovitostí nadobudol vlastníckeho práva k plodom, ktoré námietky obžalovaný v exekučnom pokračovaní už bezvýsledne uplatňoval podaným rozkladom, nedokazujú právo obžalovaného samovoľne disponovať zabavenými a pod zátvor vzatými vecmi a nevylučujú teda bezprávnosť jeho konania.

Tejto bezprávnosti si obžalovaný bol i vedomý, pokiaľ zabavujúce usnesenie mu bolo doručené a pri zátvore bol prítomný, takže o zabavení a zátvore vedel. Bezzákladná zmätočná sťažnosť bola podľa § 36, odst. 1 por. nov. zamietnutá.

Čís. 5711.

Ke kvalifikaci ublížení na těle za těžké samo o sobě podle § 152 tr. zák. stačí, že bylo poranění s lékařského stanoviska pro důležitost újmy na těle označeno za těžké samo o sobě, třebaž šlo o porušení zdraví jen krátce trvající.

(Rozh. ze dne 12. října 1936, Zm I 647/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 19. února 1936, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle § 152 tr. z.

Důvody:

Zmatečnou stížností, uplatňující důvody zmatečnosti podle č. 9, lit. a), čís. 10 § 281 tr. ř. (správně pouze podle č. 10 § 281 tr. ř.), nelze přiznati úspěch.

Napadený rozsudek zjišťuje, že obžalovaný uhodil J. Š. kartáčem prudce do nosu, čímž mu způsobil zlomení nosních kůstek, kteréž bylo označeno soudními lékaři jako těžké uškození na těle samo o sobě.

Stěžovatel se domnívá, že neprávem byl uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle, ježto šlo pouze o lehké ublížení na těle. Úsudek o lehké povaze uškození dovozuje zmateční stížnost z toho, že v souzeném případě nešlo ani o přerušení zdraví nebo nezpůsobilost k povolání trvající alespoň 20 dní, jakož i že ublížení na těle nezanechalo po sobě trvalých následků, dále že nedosáhlo ani stupně požadovaného §§ 155, 156 tr. z., a že těžká povaha poškození na těle nebyla dovozena z trestního zákona, nýbrž pouze z lékařské vědy.

Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Poškození na těle stává se zločinem podle § 152 tr. z. z objektivně těžké své povahy; takovou povahu přiznává § 152 tr. z. mezi jinými také ublížení na těle, je-li těžké již samo o sobě. Nevyžaduje se, aby těžké ublížení na těle samo o sobě odpovídalo i ostatním druhům těžkého poškození na těle uvedeným v § 152 tr. z., tedy aby po případě bylo provázeno přerušením zdraví, nebo nezpůsobilostí k povolání trvající alespoň 20 dní, nýbrž stačí, bylo-li poranění s lékařského stanoviska pro důležitost způsobené újmy na těle označeno za těžké samo o sobě, třeba šlo o porušení zdraví jen krátce trvající (rozh. víd. kas. soudu čís. Sb. 404/1881, 1928/1895), jako je tomu v případě zlomení kosti (Slavík: Soudní lékařství, 1926, str. 197; Miříčka: Trestní právo hmotné, 1934, str. 334). Není proto odůvodněna zmateční stížnost, snaží-li se popřítí těžkou povahu ublížení na těle v případě, o nějž jde, z toho důvodu, že nešlo zároveň o přerušení zdraví, neb o nezpůsobilost k povolání trvající alespoň 20 dnů, shledal-li nalézací soud na podkladě posudku soudních lékařů, že zlomení nosních kůstek je těžkým ublížením na těle již samo o sobě.

Snaží-li se zmateční stížnost dovoditi dále, že nešlo o těžké ublížení na těle také z toho důvodu, ježto nedosáhlo stupně požadovaného v §§ 155, 156 tr. z., nedokazuje tím nikterak právním omyl nalézacího soudu o těžké povaze způsobeného ublížení na těle, když se jí napadený rozsudek obírá pouze s hlediska § 152 tr. z.

Poukazuje-li stěžovatel dále na to, že poškození J. Š. mohlo býti přivoděno jiným způsobem, než zjistil napadený rozsudek, jakož i na to, že policejní lékař označil ono zranění za lehké, neprovádí uplatněný důvod zmatečnosti podle zákona (§ 288, odst. 2, čís. 3 tr. ř.), poněvadž nevychází ze skutkového základu přijatého napadeným rozsudkem.

Čís. 5712.

Odsouzením pro některý zločin podle zákona čís. 269/1919 Sb. z. a n. je s hlediska poslední věty druhého odstavce § 1 zmíněného zákona jakékoliv odsouzení pro zločinnou činnost, naznačenou v tomto zákoně, tedy i takové odsouzení cizozemským soudem.

K pojmu »mála padělků menší ceny« podle třetího odstavce § 1 zákona čís. 269/1919 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 12. října 1936, Zm I 708/36.)